הנפח מיוטרבורג

ל. בכשטיין

בעיירת יוטרבורג חי פעם נפח, שעליו מספרים הזקנים סיפור מופלא. כשהיה עוד איש צעיר הוא נסע הרבה בעולם והיו לו הרפתקאות רבות, אך הוא היה צנוע ומשרת נאמן של האל הגדול. הוא היה אמן גדול במקצועו והיה לו גם נוזל מיוחד שאותו הוא מרח על שריונים של אבירים ובכך הם נעשו בלתי חדירים לכל נשק.
הוא התגייס לצבא של הקיסר פרידריך הראשון והיה לנשק של הצבא הזה, השתתף בכיבוש אזור פוליה ועיר מילנו, ואחרי מותו של הקיסר חזר הביתה עם עושר רב.
הוא עבר ימים טובים וימים טובים פחות והגיע עד גיל מאה.

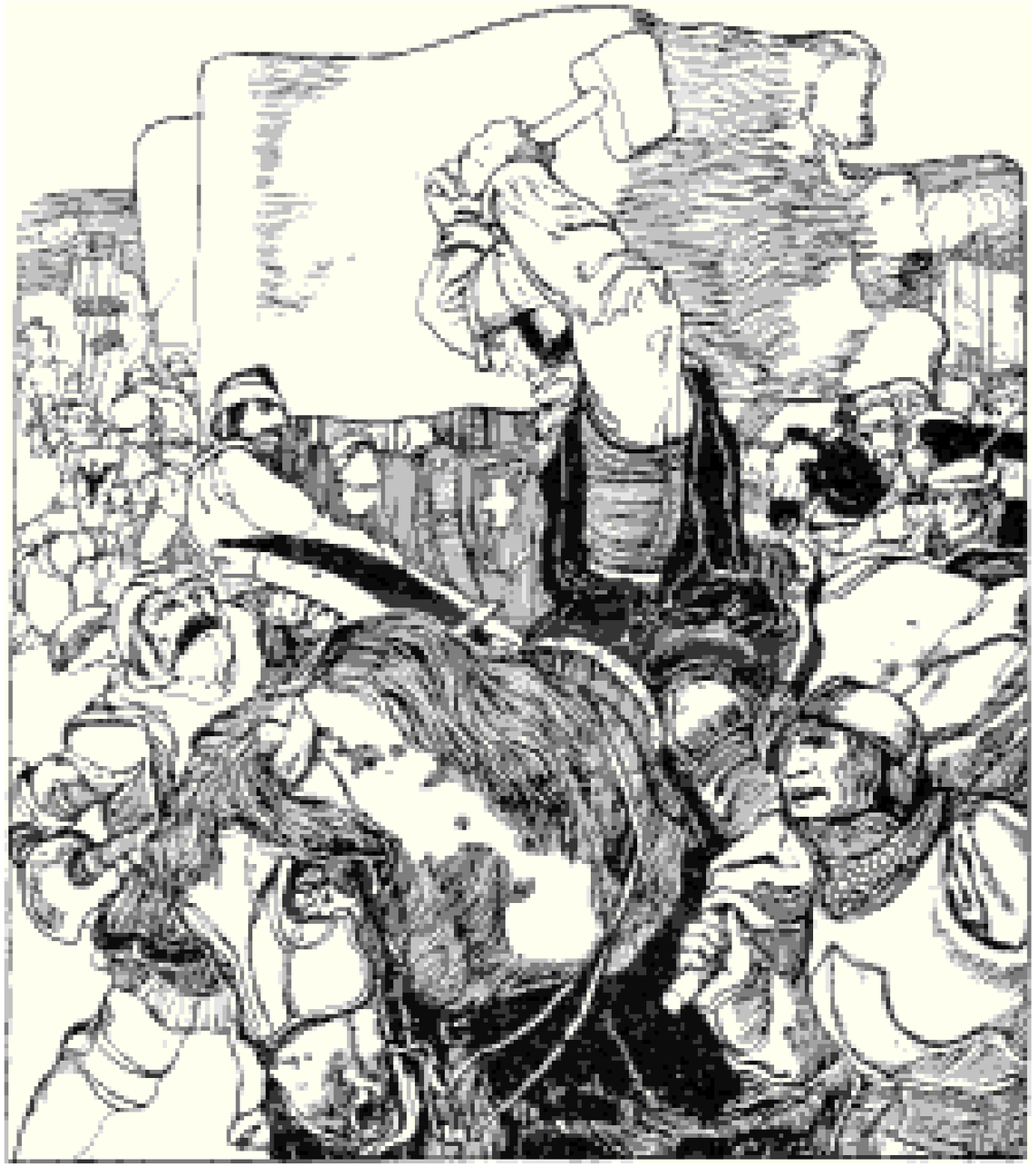

יום אחד הוא ישב בגינה שלו כשהופיע אצלו איש קטן רכוב על חמור אפור. הוא הכיר את האיש כי היה זה רוח שומר שלו, והציל אותו כבר מצרות רבות. האיש ביקש לפרזל את חמורו, מה שהנפח עשה ברצון, ובלי לדרוש כל תמורה. האיש אמר לו להביע שלוש משאלות, אך לא לשכוח את הדבר הטוב ביותר. מאחר שלנפח היה עץ אגסים, שהנערים לעתים גנבו ממנו את הפרי, ביקש קודם שמי שיעלה על העץ הזה, יישאר עליו, עד שהוא, הנפח ישחרר אותו משם. ומאחר שגנבים חדרו גם לביתו, הרי המשאלה השניה שלו הייתה שאף אחד לא יוכל להיכנס לביתו ללא רשות, אלא אם יצליח להשתחל דרך חור המנעול.

אחרי כל אחת מהמשאלות המטופשות האלה חזר והזהיר אותו האיש הקטן "אל תשכח את הטוב ביותר!" ועל כך אמר הנפח "הטוב ביותר הוא יין טוב, ולכן אני מבקש שהקנקן הזה כאן לא יתרוקן מעולם!"

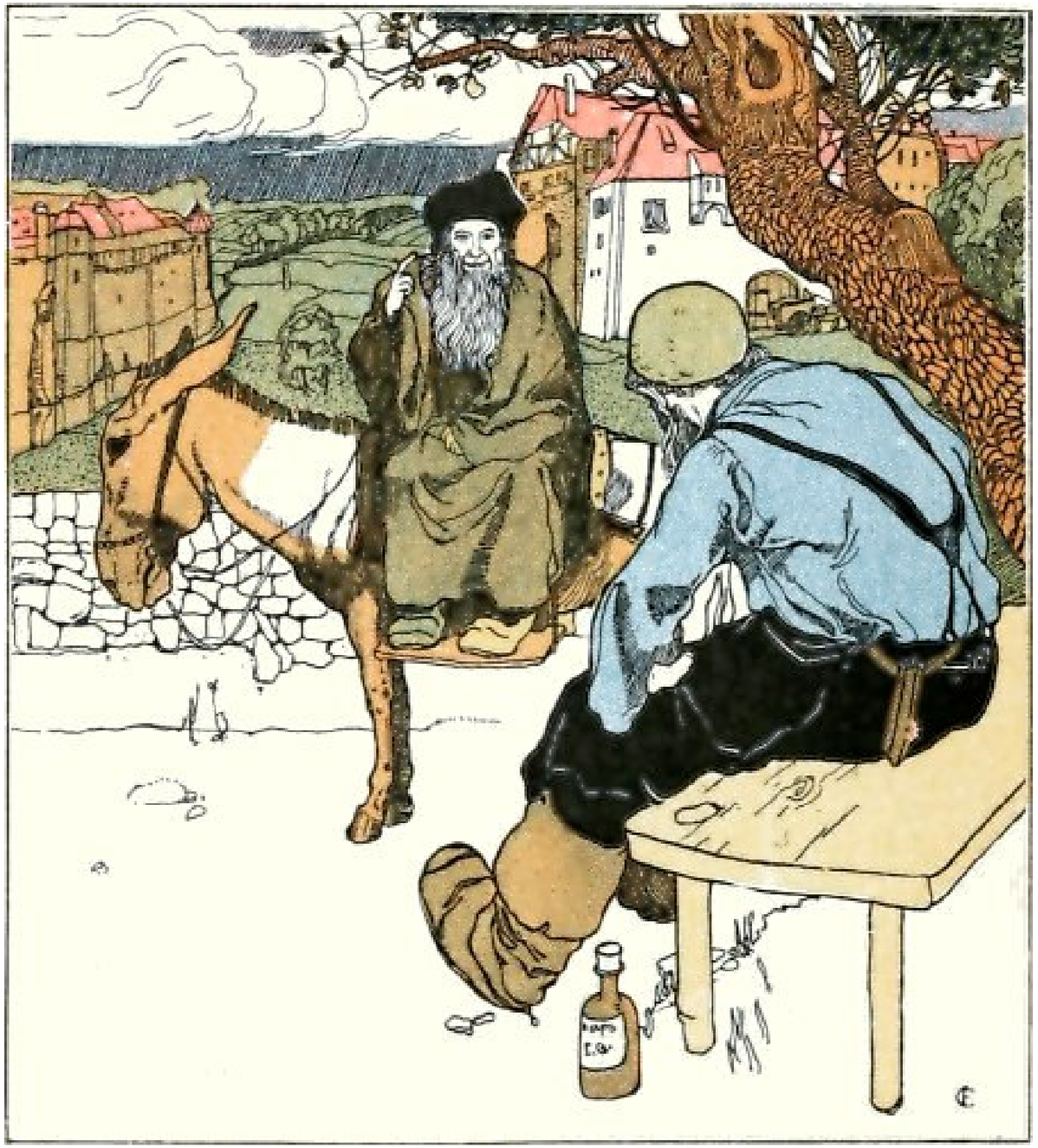

"משאלות שלך התמלאו!" אמר האיש הקטן ועוד העביר את ידו על חתיכת ברזל שבנפחיה, עלה על חמורו ועזב.
הברזל שבו נגע האיש הפך למוט כסף והנפח יכול היה מאז לחיות בעושר. ומאחר שהיין שבקנקן היה גם סם החיים, בלי שהוא ידע זאת, הוא המשיך לחיות עוד זמן רב.
בסוף בכל זאת דפק על דלתו המוות, שנראה כאילו שכח אותו בכלל. הנפח הראה את עצמו מוכן ללכת כבר אתו, אך ביקש עוד פעם אחת בחיים לאכול מפרי עץ האגס שלו. ומאחר שלו עצמו, מפת גילו היה קשה לעלות על העץ כדי לקטוף פרי, ביקש מאורחו לעשות זאת.
המוות עלה על העץ ואז אמר הנפח "תישאר שם!" כי התחשק לו לחיות עוד זמן מה. והמוות נשאר על העץ. תחילה הוא ניזון מהאגסים, אחר כך מרוב רעב אכל את העור והשערות של עצמו, ולכן היום לא נשאר ממנו אלא שלד. אבל על כדור הארץ לא מת כבר אף אחד, לא אדם ולא חיה, וזה גרם לצרה גדולה. בסוף הסכים הנפח לשחרר את המוות מהעץ, אך בתנאי שיעזוב אותו עצמו במנוחה. המוות ירד והתחיל במלאכתו. אך הוא לא יכול היה להתנקם בעצמו בנפח, ולכן שלח אליו את השטן.
השטן מיד ניגש למשימה, אבל הנפח הריח את הגופרית עוד מרחוק והבין עם מי יש לו עסק. הוא סגר היטב את דלת ביתו, ויחד עם שוליה שלו החזיקו שק עור מול חור המנעול.
השטן לא הצליח לפתוח את הדלת

וניסה לעבור דרך חור המנעול, וכך נתפס בשק. אזי השניים קשרו את השק היטב, שמו על הסדן והתחילו להרביץ בו בקורנסים בכל הכוח. בסוף השטן לא ראה ולא שמע כבר כלום, ונשבע לא לחזור יותר אם יניחו לו.

הנפח חי עוד זמן מה, אך בינתיים מתו כל החברים והידידים שלו, כך שהחיים נעשו לו משעממים. על כן הוא יצא לדרך לשמיים ודפק בדלת גן העדן. שם פתח לו האיש הקטן, השומר הוותיק שלו, שאמר "לך מכאן, גן העדן לא בשבילך. הזהרתי אותך לא לשכוח את הטוב ביותר, וזה אושר הנפש הנצחית, וזה לא ביקשת."

כשהנפח שמע זאת החליט שלא נותר לו אלה לפנות לגיהינום, והתחיל ללכת לשם, בדרך רחבה ומלאת נפשות. אך כאשר נודע לשטן שהנפח מגיע, הוא סגר מיד את שערי השאול והעמיד את כל גיהינום במצב כוננות.

הנפח המסכן לא יכול היה עכשיו להגיע לא לגן עדן ולא לגיהינום ואז שם את צעדיו אל ההר קיפהויסר, שם חיכה ליום הדין הקיסר שלו, פרידיריך הראשון.

הקיסר קיבל ברצון את הנשק הותיק שלו ושאל מיד, האם העורבים עדיין מתעופפים מעל מגדל חורבות קיפהויסר. וכשהנפח אמר כי ראה אותם שם, נאנח הקיסר הזקן. הנפח נשאר אצלו ומפרזל שם סוסים של הקיסר ושל הנסיכה, עד שתגיע השעה של שחרור הקיסר מעונשו.

וזה יקרה כשהעורבים יפסיקו לסוב סביב מגדל חורבת קיפהויסר, וגם עץ האגסים היבש, שמת כבר מזמן, ילבלב ויישא פרי.

אז, אומרת האגדה, יצא הקיסר עם החיל שלו, ילחם את הקרב הגדול של שחרור, יתלה את השלט שלו על עץ האגס ויגיע לשקט נצחי.